

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **K. N.**, bytem H. 294/15, Š., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUOK 22721/2016, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, jímž bylo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále „magistrát“) ze dne 12. 11. 2014, č. j. SMOL/237023/2014/OARMV/DPD/Reg, zamítnuto jako opožděné. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

kterého se dopustil žalobce dne 1. 4. 2014 porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákon o silničním provozu. Porušení spočívalo v nepřipoutání se bezpečnostními pásy a v tom, že na zpětném zrcátku měl žalobce zavěšeny předměty (vonné stromečky a ozdobné kostky), které bránily ve výhledu z místa řidiče. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.600 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že odvolání bylo podáno dne 27. 12. 2015, sporné zůstalo, kdy bylo rozhodnutí magistrátu doručeno. Podle žalovaného bylo rozhodnutí magistrátu doručeno dne 24. 11. 2014 fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. Naopak podle žalobce takto doručeno nebylo, protože magistrát měl rozhodnutí doručovat na primární doručovací adresu podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), a to na adresu ... (s diakritikou).

[3] Žalovaný konstatoval, že magistrát se pokusil vypravit rozhodnutí na adresu ... (bez diakritiky). O doručování na takovou adresu ale žalobce nepožádal. Podle žalovaného neměl magistrát povinnost na e-mailovou adresu rozhodnutí doručovat v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 27/2011 – 81. Jde však o jiný případ. V dané věci nebyla překážka doručování zjištěna. Žádná objektivní příčina, zřejmá ze spisu, zde nebyla. Ze spisu se nejeví ani indicie o zneužití práva či obstrukční prvek, jak tvrdil žalovaný. Protože zneužití práva obsahuje i subjektivní prvek, žalobce navrhl, aby byl soudem vyslechnut P. K.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími, s těmi se žalovaný v rozhodnutí napadeném žalobou vypořádal a na svých závěrech setrvává.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 2. 2016.

[6] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že v odporu proti příkazu ze dne 17. 7. 2014 zmocněnec žalobce P. K. požádal na doručování písemnosti na adresu ... (s diakritikou).

[7] Předvolání ze dne 23. 9. 2014 bylo doručováno na adresu ... (bez diakritiky), nebylo potvrzeno doručení a předvolání bylo doručováno na adresu zmocněnce M. 1482/11, P., kam bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, tzv. fikcí dne 13. 10. 2014. Předvolání bylo doručeno rovněž žalobci do vlastních rukou a žalobce ho převzal dne 2. 10. 2014.

[8] V předvolání magistrát žalobce i zmocněnce, jimž předvolání řádně doručil na adresu trvalého bydliště, poučil v závěru písemnosti o tom, že bylo

požádáno o doručování na adresu ... (bez diakritiky) a že když podle § 19 odst. 8 správního řádu příjemce nepotvrdí doručení, bude magistrát žalobci doručovat, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal.

[9] K projednání přestupku se žalobce ani jeho zmocněnec dne 22. 10. 2014 nedostavili a projednání proběhlo v jejich nepřítomnosti.

[10] Rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 12. 11. 2014 bylo doručováno na adresu ... (bez diakritiky), nebylo potvrzeno doručení a rozhodnutí bylo doručováno na adresu zmocněnce M. 1482/11, P., kam bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, tzv. fikcí dne 24. 11. 2014.

[11] Dne 24. 11. 2015 doručil zmocněnec žalobce P. K. magistrátu žádost o sdělení stavu řízení. Magistrát mu odpověděl do datové schránky (doručeno dne 22. 12. 2015), že ve věci bylo rozhodnuto a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 12. 2014.

[12] Dne 27. 12. 2015 podal zmocněnec žalobce odvolání.

[13] Při jednání soudu zástupce žalobce navrhl výslech pracovníka podatelny, oddělení IT, výpravny nebo představeného či oprávněné úřední osoby. Magistrát měl zajistit opravu informačního systému. Není zadokumentováno, zda se magistrát pokusil doručit na požadovanou doručovací adresu. Po zrušení příkazu mělo být sděleno formální obvinění. Oprávněná úřední osoba neměla doručovat ze svého e-mailu. U tohoto soudu neproběhl výslech pracovníka IT, že nešlo doručovat na e-mail s diakritikou v roce 2014. Žalobce navrhl výslech P. K. k otázce, zda věděl, že v dané době nešlo doručovat na e-mail s diakritikou.

[14] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] Protože žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako opožděné, byl soud oprávněn přezkoumávat pouze otázku opožděnosti odvolání a rozhodnout o tom rozsudkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5 As 107/2013 -38 a na čísle listu 41 citovanou judikaturu, www.nssoud.cz).

[16] Jediná námitka stěžovatele spočívala v tom, že žalovaný nemohl postupovat podle § 19 odst. 8 *in fine* správního řádu, tedy doručovat rozhodnutí jako by adresát nepožádal o doručení na elektronickou adresu, protože adresát nepotvrdil převzetí písemnosti, kterou mu na tuto elektronickou adresu dříve v řízení zaslal magistrát. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi tuto otázku již dříve jednoznačně vyřešil.

[17] Podle § 19 odst. 3 správního řádu „[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení“. Podmínky doručování na elektronickou adresu

účastníka řízení pak upřesňuje § 19 odst. 8 správního řádu, který stanoví, že „[v] případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

[18] Nejvyšší správní soud vyložil výše citovaná ustanovení správního řádu a jejich vzájemný vztah mj. v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36: „Pokud účastník požádá o doručování písemností na jím zvolenou elektronickou adresu, správní orgán žádost posoudí podle § 19 odst. 3 správního řádu, tj. posoudí, zda žádaný způsob doručování přispěje k urychlení řízení nebo zda jsou zde jiné opodstatňující důvody. Dospěje-li správní orgán k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení ani žádné takové důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a doručovat, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal). Správní orgán tak však nemůže učinit bez dalšího, ale je povinen účastníkovi sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu. (...) Odlišná situace nastane, pokud správní orgán nevyužije výše uvedený postup a bude účastníkovi na jím uvedenou adresu doručovat. Na základě § 19 odst. 8 správního řádu bude písemnost doručena, pokud adresát převzetí této písemnosti potvrdí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát doručení takové písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání elektronické zprávy, správní orgán písemnost doručí tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Proto je § 19 odst. 8 nutno vykládat tak, že správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn další písemnosti zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán není povinen opětovně se pokoušet o doručení na elektronickou adresu adresáta.“

[19] Závěr, že pokud účastník řízení nepotvrdí převzetí písemnosti zaslané na elektronickou adresu, správní orgán není povinen doručovat tímto způsobem další písemnosti v daném řízení, vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39 (viz odst. 37 rozsudku).

[20] Povinností odvolacího správního orgánu doručovat na elektronickou adresu účastníka řízení, který v řízení před správním orgánem prvního stupně nepotvrdil převzetí písemnosti zaslané na tuto adresu, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 9 As 149/2015 – 32: „Vzhledem k tomu, že zmocněnec stěžovatele nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, doručoval správní orgán prvního

stupně tuto písemnost, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal. (...) Žalovaný s ohledem na předcházející průběh řízení před správním orgánem prvního stupně správně vyhodnotil, že nemusí doručovat na elektronickou adresu zástupce stěžovatele, pokud bylo zjištěno, že ten převzetí písemnosti v předcházejícím řízení nikdy nepotvrdil.“ Shodně soud rozhodl i v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 118/2015 – 47 („magistrát postupoval správně, pokud v návaznosti na žádost zmocněnkyně stěžovatelky nejprve doručoval na její elektronickou adresu a po nepotvrzení převzetí takto doručované písemnosti nadále doručoval, jako by zmocněnkyně nepožádala o doručování na elektronickou adresu. Nepochybil ani žalovaný, který v nastoleném způsobu doručování pokračoval.“) a obdobný závěr, tedy že ani odvolací správní orgán není povinen doručovat na elektronickou adresu účastníka řízení, který v řízení před správním orgánem prvního stupně nepotvrdil převzetí písemnosti zaslané na tuto adresu, vyplývá i z rozsudků ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, a ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 276/2015 – 38.

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, Sb. NSS 3406/2016, *bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).*

[22] V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba vykládat § 19 odst. 8 *in fine* správního řádu tak, že pokud adresát byť jen jednou nepotvrdí převzetí písemnosti zaslané na požadovanou elektronickou adresu nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, správní orgán a následně i odvolací správní orgán může doručovat všechny další písemnosti v daném řízení, jako by adresát nepožádal o doručování na elektronickou adresu. Tato podmínka byla v posuzované věci naplněna. Magistrát doručoval na elektronickou adresu zmocněnce žalobce ne jednou, ale dokonce dvakrát, aniž by adresát potvrdil převzetí písemnosti způsobem předvídaným § 19 odst. 8 správního řádu. Protože bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemůže být užita diakritika, nebyl magistrát povinen učinit pokus o doručení na e-mailovou adresu v požadované podobě a mohl zaslat první písemnost na obdobnou adresu bez diakritiky. Ostatně magistrát v závěru předvolání žalobce i zmocněnce o užití e-mailové adresy a doručování poučil. Magistrát proto nepochybil, doručoval-li rozhodnutí o přestupku, jako by zmocněnec žalobce nepožádal o doručování na elektronickou adresu. Rozhodnutí magistrátu bylo v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu doručeno dne 24. 11. 2014 (adresát si nevyzvedl zásilku připravenou k vyzvednutí dne 14. 11. 2014, desátý den lhůty podle § 24 odst. 1 správního řádu připadl na pondělí 24. 11. 2014).

[23] Legitimním důvodem, proč správní orgán může odmítnout doručování na elektronickou adresu požadovanou účastníkem, je výskyt diakritických znamének v této e-mailové adrese. Byť vývoj v oblasti elektronické komunikace již pokročil natolik, že díky tzv. systému IDN (*International Domain Names*) je technicky možné založit a používat doménová jména či e-mailové adresy s diakritickými znaménky, nejedná se o běžný postup a krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány mají s doručováním na tyto adresy technické obtíže systémového charakteru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015 – 26, či ze dne 9. 5. 2016, čj. 8 As 15/2016 – 28). Pokud tedy účastníkem zvolená doručovací e-mailová adresa obsahuje diakritická znaménka, lze to za současného stavu techniky považovat za objektivní technickou překážku doručení.

[24] Podle § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

[25] V posuzovaném případě bylo rozhodnutí žalovaného doručeno zmocněnci žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu dne 24. 11. 2014.

[26] V souzené věci byla naplněna hypotéza § 19 odst. 8 poslední věta správního řádu. Zmocněnec žalobce potvrzení přijetí zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, nepotvrdil. Proto doručoval magistrát tak, jako kdyby zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal. V takovém případě byly splněny podmínky § 19 odst. 8 správního řádu a magistrát byl povinen doručovat prostřednictvím držitele poštovní licence, což činil a doručoval řádně.

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26 anebo ze dne 23. 7. 2015, č. j. 8 As 36/2015 – 54 (www.nssoud.cz) pokud zmocněnec nepotvrzoval přijetí písemností na požadované elektronické adrese, bylo nutno mu doručovat poštou (srov. bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015 – 26).

[28] Pro úplnost soud dodává, že popsání využití elektronických adres s diakritikou je součástí promyšleného procesního postupu, jenž má za cíl komplikovat a protahovat řízení či vytvářet problémové situace, které mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k pochybením správních orgánů a tak dosahovat zániku odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015 – 26 nebo ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 – 37). Takovému postupu soudy neposkytují soudní ochranu.

[29] Výslech P. K. k prokázání subjektivní stránky zneužití práva soud shledal jako nadbytečný, protože nosnými důvody rozhodnutí byly jiné důvody než zneužití práva či obstrukční jednání. Tyto závěry vyslovily správní orgány i soud nad rámec rozhodnutí.

[30] Výslech pracovníka vzhledem k výše uvedeným důvodům rozhodnutí je nadbytečný, protože bylo již mnohokrát správními soudy vysloveno, že „na internetové doméně „.eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky. Tato informace však není všeobecně známá a tím spíše nebyla známa v roce 2014, tedy v době řízení před správními orgány v posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, Sb. NSS 3406/2016).

[31] Nedůvodná je námitka vznesená při jednání soudu, že po zrušení příkazu mělo být žalobci sděleno formálně obvinění. Podle § 150 odst. 3 věty druhé správního řádu *podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor*. V daném případě byl odpor podaný včas a byl přípustný. Proto byl příkaz zrušen a magistrát řádně pokračoval v řízení. Žádný právní předpis mu neukládá, aby sděloval žalobci obvinění. Žalobce byl po zrušení příkazu předvolán k jednání na den 22. 10. 2014. Předvolání žalobce osobně převzal dne 2. 10. 2014. Proto věděl, že příkaz byl zrušen a magistrát pokračuje v řízení.

[32] V předvolání magistrát žalobce i zmocněnce, jimž předvolání řádně doručil na adresu trvalého bydliště, poučil v závěru písemnosti o tom, že bylo požádáno o doručování na adresu ... (bez diakritiky) a že když podle § 19 odst. 8 správního řádu příjemce nepotvrdí doručení, bude magistrát žalobci doručovat, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal.

[33] Žalobce i jeho zmocněnec tak byl vyrozuměn o následném postupu magistrátu, ten pro ně nemohl být překvapivý, ani podoba elektronické adresy bez diakritiky. Na toto poučení žalobce ani jeho zmocněnec ve správním řízení nereagovali. Magistrát naplnil veškeré své povinnosti týkající se doručování a nelze mu nic vytknout.

[34] Nedůvodná je námitka, že oprávněná úřední osoba neměla doručovat ze svého e-mailu. Tento postup není v rozporu s žádným právním předpisem. Smyslem doručování je, aby se adresát dozvěděl obsah písemnosti či sdělované informace. Pokud na ni reaguje, je osvědčeno, že k doručení došlo.

[35] Vzhledem k výše uvedenému je dle soudu nadbytečný výslech P. K. k otázce, zda věděl, jestli bylo možné, aby správní orgány v roce 2014 doručovaly na e-mail s diakritikou.

[36] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem a obecnými právními principy správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[37] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 28. 8. 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně